RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 111.646 van 17 oktober 2002
in de zaak A. 114.092/XIV-7648.

In zake : XXX,
XXX
die woonplaats kiezen bij
advocaat M.J. BAUWENS,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Louizalaan 391 bus 15

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Slowaakse nationaliteit, op 11 december 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2001 en van 26 november 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 oktober 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen betekend op 26 november 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 1 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.

1.1 Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 26 december 1998 en zich vluchtelingen verklaren op 28 december 1998; dat hun eerste asielaanvraag afgesloten werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 1999; dat een tweede asielaanvraag indiende op 8 december 1999 die afgesloten werd met een weigering van in overwegingname van de minister van Binnenlandse Zaken op 10 mei 2000; dat de verzoekende partijen andermaal een asielaanvraag indienden op 15 oktober 2001; dat deze aanvraag eveneens afgesloten werd op 19 oktober 2001 met een weigeringsbeslissing van de minister van Binnenlandse Zaken; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 november 2001(ten aanzien van de eerste verzoekende partij) en 26 november 2001 (ten aanzien van de tweede verzoekende partij) overging tot bevestiging van deze beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

1.2. Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing inzake XXX als volgt luidt

"Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
U bent een Slovaaks staatsburger, van Roma-origine. Op 28 december 1998 diende u een eerste asielaanvraag in, die op 7 mei 1999 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Inzake uw tweede asielaanvraag van 8 december 1999, nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 mei 2000 een beslissing van weigering tot in overwegingname van uw asielaanvraag. Op 15 oktober 2001 diende u een derde asielaanvraag in. U verklaart dat, nadat u in december 1999 een asielaanvraag had ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, u terugkeerde in januari 2000 naar Slovakije. Daar trok u in bij uw moeder, die met uw vier kinderen in Lunik 9 woonde.

In september 2001 zochten vier politieagenten u op. Zonder u uit te leggen waarom, wilden ze weten waar uw man, XXX, was. Daar u sedert één jaar van hem gescheiden leeft en u niet weet waar hij zich bevindt, kon u de agenten niet van dienst zijn. De agenten stelden herhaaldelijk dezelfde vraag en sloegen u. U liep hierdoor een blauw oog op. Nadat ze ermee gedreigd hadden uw dochter mee te zullen nemen, verlieten ze uw woning. Door dit incident beangstigd, vluchtte u diezelfde dag, samen met uw moeder en vier kinderen, weg uit uw huis. Tot uw vertrek naar België, op 6 oktober 2001, leefde u in onbewoonde huizen. Op 7 oktober 2001 kwam u, samen met uw moeder XXX. (OV: 4.799.997) en vier kinderen, in België aan. U bent in het bezit van uw internationaal Slovaaks paspoort.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden zijn tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw moeder. Zo verklaart u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verslag, vraag 42) dat u in augustus 2001 vier keer werd opgezocht door politieagenten die u vroegen waar uw man zich bevond. Ook uw moeder verklaarde dat u meerder keren door de politie werd lastig gevallen (verslag DVZ nr. 42). Op het Commissariaat-generaal zegt u daarentegen (verslag, p-2-3) dat politieagenten u één keer in uw woning hadden bezocht en dat u noch voor dit incident, noch erna, problemen hebt ondervonden met de politie. U verklaarde verder dat u nu een jaar gescheiden leeft van uw echtgenoot (verslag Commissariaat-generaal, p, 1 en 3).Tijdens uw eerste asielaanvraag, in 1998, echter beweerde u toen reeds één jaar gescheiden te leven van uw echtgenoot. Het feit dat er over het incident dat de directe aanleiding was voor uw vlucht zulke tegenstrijdigheden bestaan ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs al zouden uw verklaringen waar zijn, quod non, u geen enkele poging hebt ondernomen om tegen het eenmalig onrechtmatig optreden van de lokale politie bescherming te zoeken bij hogere autoriteiten. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u in uw land van oorsprong niet op de nodige bescherming kon rekenen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 25 juli 1951, worden vastgesteld. Het door u neergelegde internationale Slovaakse paspoort wijzigt het voorgaande niet daar het enkel uw identiteit bevestigt.”.

1.3. Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing inzake XXX als volgt luidt:

> “Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven;
> U bent een Slovaaks staatsburger, van Roma-origine. Op 28 december 1998 diende u een eerste asielaanvraag in, die op 7 mei 1999 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, U diende een tweede asielaanvraag in op 19 oktober 2001. U verklaart dat u, nadat in mei 1999 de procedure inzake uw asielaanvraag was afgelopen, terugkeerde naar Slovakije met uw dochter R. en haar kinderen. U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht wegens een incident met politieagenten, die u in uw woning opzochten. Zonder u uit te leggen waarom, wilden ze weten waar uw schoonzoon, P. A. was. Daar uw dochter sedert één jaar van hem gescheiden leeft en u niet op de hoogte bent van zijn verblijfplaats, kon u de agenten niet van dienst zijn. Vervolgens stelden de agenten dezelfde vraag aan uw dochter R. en sloegen ze haar. R. liep hierdoor een blauw oog op. U werd bang en vluchtte, samen met uw kleinkinderen, weg uit uw woning. Ook uw dochter slaagde erin te ontkomen. U keerde niet meer terug naar uw woonst maar leefde, samen met R. en haar kinderen, tot uw vertrek naar België, in onbewoonde huizen. Ongeveer een maand geleden kwam u, samen met uw dochter R. P. (OV: 4.799.932) en haar vier kinderen, in België aan, U bent in het bezit van uw internationaal Slovaaks paspoort.
> Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er tussen uw verklaringen en die van uw dochter tegenstrijdigheden bestaan. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verslag nr.42) dat de vervolgingen met de politie bleven aanslepen en dat u dikwijls met uw dochter en kleinkinderen moest vluchten voor de agenten. Ook uw dochter verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie vier keer langskwam. Op het Commissariaat-generaal verklaarde uw dochter echter dat de politie slechts eenmaal langskwam. Het feit dat er zulke ernstige tegenstrijdigheden bestaan over het incident dat de directe aanleiding was voor uw vertrek uit Slovakije, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien uw verklaringen waar zijn, quod non, u geen enkele poging hebt ondernomen om bescherming te zoeken tegen het onrechtmatig optreden van de lokale politie bij hogere autoriteiten. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u in uw land van oorsprong niet op de nodige bescherming kon rekenen.
> Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

Het door u neergelegde internationaal Slovaakse paspoort wijzigt het voorgaande niet daar het enkel uw identiteit bevestigt.".

2.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als enig middel het volgende aanvoeren:

"Pris de la violation des articles 52, § 2, 20 et 62, al. 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles ler à 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de bonne administration et du contradictoire, et de l'erreur manifeste d'appréciation.
En ce que-la partie adverse estime que la demande de reconnaissance de la qualité de réfugiée formée par la première requérante est manifestement non fondée et frauduleuse au sens de l'article 52, § 1er, 2/, a), de la loi du 15 décembre 1980; que la partie adverse fonde l'acte attaqué sur la double circonstance que le récit de la requérant contiendrait des contradictions par rapport à ses propos antérieurs et qu'elle se serait aussi contredite au regard des déclarations de sa mère; qu'il lui est également fait grief de ne pas avoir fait appel à la protection de la police; que des motifs identiques sont pris à l'égard de la seconde requérante.
Alors que :
1. la circonstance que le récit d'un demandeur d'asile contienne ou puisse contenir des contradictions, *quod non* en l'espèce, ne signifie pas en soi que ce même demandeur ait trompé ou tenté de tromper les autorités belges de l'asile; que c'est dès lors à tort que la partie adverse considère les demandes formées par les requérantes comme étant frauduleuses.
2. seule une contradiction est reprochée à la requérante; que celle-ci concerne le nombre de visites policières reçues avant l'agression qui l'a conduite à quitter son pays; qu'il s'agit là d'une divergence de moindre importance qui n'est pas de nature à affecter la crédibilité de l'ensemble des faits allégués à l'appui de la demande, ni ne saurait éclipser la circonstance, d'ailleurs de notoriété publique, selon laquelle les roms font l'objet de discriminations graves et systématiques en Slovaquie; que cette situation n'a en rien été analysée par la partie adverse, pas plus que celle-ci n'a jugé bon de confronter la requérante avec cette seule et unique contradiction, jugée pourtant centrale en terme de décision attaquée.
3. la critique qui précède vaut également pour ce qui a trait à la décision prise à l'égard de la seconde requérante,
4. la partie adverse reproche à la première requérante de s'être trompée quant à la date de son divorce, alors que cette circonstance est étrangère aux motifs de sa fuite; qu'à nouveau, la partie adverse n'a pas confronté la requérante à ce grief, en méconnaissance, une nouvelle fois, du principe du contradictoire.
5. l'on observe en outre que la partie adverse ne relève aucune contradiction entre les propos des requérantes, alors même que cet argument était invoqué au préambule des motifs de la décision attaquée; que celle-ci méconnaît dès lors de manière flagrante les règles de motivation.
6. enfin, le reproche selon lequel les requérantes auraient pu ou dû faire appel à la police locale est dénué de toute pertinence puisque c'est de cette même police qu'émanent leur raisons de craindre.
Que les actes entrepris méconnaissent ainsi les règles visées au moyen et doivent dès lors être suspendus par Votre haute juridiction.".

2.2. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen zodat hij in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit de uiteenzetting in het middel blijkt dat de verzoekende partijen deze redenen kennen, doch betwisten dat de gegeven motieven de beslissingen kunnen dragen; dat de verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat het

onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht doch voor het overige niet dienstig kan worden aangevoerd;

Overwegende dat het, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

2.3. Overwegende dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria; dat één van de gronden van niet-ontvankelijkheid de “bedrieglijkheid” is; dat het bedrieglijke karakter onder meer kan vastgesteld worden indien tegenstrijdigheden worden vastgesteld in het relaas van gebeurtenissen die aan de basis liggen van het ontvluchten van het land van herkomst;

Overwegende dat, anders dan de verzoekende partijen voorhouden, in de bestreden beslissingen meer dan één tegenstrijdigheid in de verklaringen van de verzoekende partijen afzonderlijk wordt vermeld; dat ook een tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen onderling wordt vastgesteld, nl. inzake het aantal incidenten met de politie; dat de verzoekende partijen voorbijgaan aan de vaststelling dat zij nooit op hoger niveau bescherming hebben gezocht tegen het eenmalige optreden van de locale politie; dat de verzoekende partijen het niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in redelijkheid kon concluderen dat hun asielaanvragen bedrieglijk zijn; dat dit onderdeel van het middel ongegrond is;

Overwegende tenslotte dat het door de verzoekende partijen aangevoerde beginsel van “tegenspraak” niet van toepassing is op een zuiver administratieve procedure zoals een dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat hieruit volgt dat de verzoekende partijen het principe van tegensprekelijk debat niet dienstig kunnen aanvoeren; dat het middel in dit onderdeel onontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien oktober tweeduizend en twee, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**